

CAPÍTOL 3 - ENRENOU

NARRADOR/A

A la carta del dia tenim Olla barrejada, un menú de radioteatre cuinat per Napi i Marquès per a les ràdios de la Xarxa al Camp de Tarragona, i servit per grups de teatre de proximitat. De moment, traurem a taula nou plats. Si us quedeu amb més gana, en cuinarem de nous. I podeu repetir al podcast tant com vulgueu. Que vagi de gust!

SINTONIA

NARRADOR/A

Arrepapeu-vos bé a les cadires i poseu-vos còmodes, que aquesta és una història slow, lenta. De menjar lent, d'slow food. D'entrepans molt lents...

Havien fet una exposició d'olis al pavelló psiquiàtric del Pere Mata i al director li va agradar tant que aquella tarda va donar permís per sortir del centre, i fins i tot per acostar-se fins a la Tàrraco Imperial, a dos interns, el Neme i el Roman, que havien pintat els olis. A Neme, el més jove, l'havien ingressat per problemes amb l'alcohol i li van diagnosticar la síndrome de Gilles de la Tourette.

NEME

A mi aquest nom sempre em fa pensar en un trompetista.

NARRADOR/A

Deia sempre el Neme, però la veritat és que els tics i els espasmes que li provocava aquesta malaltia afectaven la seva vida. Gràcies a la medicació havia aconseguit pal·liar els símptomes, tot i que, a vegades, quan perdia als escacs, podia donar un cop de puny que feia tremolar les fitxes i el tauler.

(Neme dona un cop de puny a la taula, al micro o en algun lloc)

ROMAN

Neme, xec...!!!

NARRADOR/A

Aquest és el Roman. D'aspecte gros i murri, portava més temps al centre que el Neme.

Era un menjador obsessiu-compulsiu. Havia decidit arruïnar la seva vida a força d'empassar-se tot allò que queia al seu abast.

ROMAN

Tinc un forat a l'estómac i l'he d'omplir com sigui!!!!

NARRADOR/A

Parlava poc i creia que les paraules jugaven a amagar-se dins del seu cap.

ROMAN

Com més vull agafar-les, més s'amaguen, les males putes!

NARRADOR/A

Aquella tarda anaven caminant bocabadats per la ciutat mil·lenària, observant-ho tot com si fos la primera vegada que caminessin pel carrer, assaborint aquelles hores de llibertat a l'altra banda dels murs; imaginant que pintaven diferents llocs de la ciutat, plens de quadrigues, espases, feres... i tot allò dels romans.

Abans d'agafar l'autobús de tornada al sanatori, van passar davant d'un local molt típic que els va cridar l'atenció.

NEME

Què diu en aquestes rajoles florejades? Casa Boada... I aquí? Tascaman. I Entrepans.

ROMAN

Mm... mengem?

NEME

Collons, Roman, tu sempre igual, tio. ¿No veus que són dos quarts i hem d'arribar d'hora? ¿Què et penses que no m'agradaria prendre'm un gin-tònic? Va, tio, fem bondat, si vols ens fotem uns sucs i prou.

ROMAN

Mmmmm... val, com vulguis...

NARRADOR/A

Els dos amics van entrar al local i, just darrera d'ells, un home amb barret d'ala ampla estampat i un abric fins els peus, que ben bé semblava un rovelló, també va entrar dins.

El Boada, en aquella època, era un bar emblemàtic, precursor del moviment slow i dels bons aliments. La tortuga era el seu símbol d'identitat, i la venda per objectius - que no sempre coincidien amb els objectius dels clients - era la religió del senyor Boada.

BOADA

(Parlant molt lentament, cosa que farà sempre, mentre no s'indiqui el contrari)

Jo faig els entrepans necessaris per mantenir el negoci, i prou. Perquè si vols tenir més, més i més, no vius.

NARRADOR/A

Li explicava a un parroquià...

Boada era un amant de la creativitat en tots els àmbits. Les parets de l'establiment estaven plenes de pintures i dibuixos. Un gran quadre de Joan Miró, amb tres caravel·les, presidia el local. Vull dir el nostre Joan Miró, el de Tarragona, no el de les coloraines del logo de "la Caixa".

La figura rodona del Boada desprenia bonhomia, encara que amb un punt inquietant, sobretot quan feia pauses després de dir una frase que ell considerava enginyosa, i et mirava amb aquells ulls rodons i un petit somriure, esperant que t'adonessis de la genialitat d'allò que acabava de dir.

La clientela era "variopinta", per dir-ho així, i anava des de personatges de l'alta societat....

BOADA

Sí, un descendent del mateix Moctezuma va posar els seus peus aquí!

NARRADOR/A

... fins a titellaires i soldats afamats.

BOADA

Senyor Laif, quin honor!

NARRADOR/A

Quan el Boada va veure l'home del barret i l'abric llarg, va encendre uns llums situats a la paret frontal, on hi havia també un fotimer de retalls de diaris i diplomes emmarcats que parlaven dels èxits aconseguits amb els seus còctels.

SENYOR LAIF

Li agraeixo el detall, senyor Boada!

NARRADOR/A

El Boada guardava aquest cop d'efecte per a ocasions especials, per indicar la presència d'algú important, o que ell considerava important. I el senyor Laif era un VIP molt conegut a les comarques perquè apareixia a la televisió local fent d'artista boig.

El local era petit i acollidor. A la planxa, un entrepà que regalimava sobrassada amb formatge i rovellons pels costats es coïa a foc lent per a desesperació d'en Roman. El Roman i el Neme es van mirar com si haguessin entrat en una altra dimensió.

En una taula, quatre soldats menjaven com capitans generals. I a la barra un servidor de l'Ajuntament esperava el seu entrepà, el que estava fent el Boada, amb resignació.

ROMAN

Ummm... sobrassada... amb formatge...!

NEME

I rovellons....!

BOADA

Pels artistes, el premi més gran és l'aplaudiment...

SENYOR LAIF

Ja ho pot ben dir!

BOADA

I per a mi, el millor premi és quan el client s'ho menja tot i no deixa ni un crostó al plat.

Jo als bocadillos els hi poso molt de carinyo.

SENYOR LAIF

Es nota, es nota!

NARRADOR/A

L'arròs amb peix bullit, l'aigua, els sucus que els donaven al psiquiàtric s'anaven diluint en la ment de Roman i Neme, a la vegada que hi anava apareixent una desfilada de

NEME

Cubates, gin-tònics, còctels...! Total, per un dia, qui ho ha de saber? Senyor, ei, senyor, prengui nota a aquests dos pobres mortals!

NARRADOR/A

Boada, però, parlava amb el senyor Laif i passava d'ells dos.

BOADA

Senyor Laif, em sento molt orgullós dels meus còctels! Vaig fer el Cambrils Sabor de Mar, que es bevia amb un cargol de mar enganxat a l'orella per sentir el soroll de les onades...

NEME

(Picant amb els dits sobre la taula, o el que sigui) Escolti, escolti, sisplau, aquí...!

BOADA

... l'Altafulla Sabor de Platja, el Prades Sabor de Roure, que el vaig fer en una formigonera i es bevia amb una gla posada al...

NARRADOR/A

El Roman era cada cop més a prop de la planxa, gairebé al damunt, mentre que el Neme notava que la saliva se li començava a amuntegar a la gola, i feia senyals al Boada perquè baixés del seu pedestal i els prengué nota d'una... vegada.

NEME

Bla, bla, bla! Ja està bé, ja està bé! Escolti... Escolti... que nosaltres hem arribat abans que aquest... homenot. I tenim, comsidiguéssim, una mica de pressa, perentendre'ns.

NARRADOR/A

Quan el Neme utilitzava els afegits "comsidiguéssim" i "perentendre'ns", significava que ja tenia la síndrome de Gilles de la Tourette desbocada.

El Roman assentia amb el cap.

ROMAN

Sí, sí, pressa... bocata...

BOADA

Veuen aquest cartell? "Slow food especialitat". Veuen aquesta tortuga dibuixada?

Doncs això...

NEME

Què vol dir això? Això... això... a mi no em diu res! Nosaltres també som artistes, comsidiguéssim. I, a més, tenim pressa, vull dir, una pressa de collons, perentendre'ns.

ROMAN

(Balucejant i buscant les paraules) Carmanyola... dallonses!

BOADA

Ho sento, avui ja s'ha acabat el pa i quan s'acaba el pa això es tanca.

NARRADOR/A

Dit això, Boada va agafar l'entrepà de la planxa per portar-lo al seu legítim amo, el servidor de l'Ajuntament, que també es

moria de ganes de clavar-li la dent. El Roman no es va donar per satisfet i sense pensar-s'ho dues vegades, es va llançar sobre aquell tresor fumejant que estava a punt de desaparèixer de la seva vista. Amb la mala sort que va ensopegar i van caure ell i l'entrepà darrera del taulell.

En el seu vol esbojarrat, el Roman va fer caure damunt de la planxa un pot d'oli i uns tovallons, que van provocar una petita flama, que de seguida es va fer gran, i gran...

BOADA

(Cridant, i parlant de pressa per primer cop en tota l'escena)
Ràpid! Ràpid! Que es crema tot! Foc, foc, l'extintor! Truqueu els bombers! Ràpid!!!

(TOTHOM CRIDA)

NARRADOR/A

El Neme, aprofitant l'enrenou, va agafar una ampolla de conyac d'una prestatgeria.

NEME

Corre, fotem el camp!

NARRADOR/A

El Roman es va aixecar com va poder. Engolint mig entrepà i cremant-se el paladar, va seguir els passos del seu company. Alguns clients, emprenyats amb aquells cabrons que els havien destrossat el berenar, els van perseguir fins agafar-los a la rotonda dels Caiguts.

NARRADOR/A

HO DEIXEM AIXÍ, SENSE DESCOBRIR-VOS EL FINAL FINS AL DIA DE L'ÚLTIM ASSAIG, PER NO FER ESPÒILER...

Text: Napi

Dramatúrgia: Carles Marquès

És una producció de 'Carrer Major' el programa de les emissores de ràdio de la Xarxa de Comunicació Local al Camp de Tarragona